

da neposredni producenti nimajo posebne važnosti za Štirsko. Mi bi pač lahko rekli, da tudi za naše kranjske vinograde te trte ne bodo dosti primernejše. Kjer je zemlja laporasta ali apnena se lahko poskuša ž njimi.

Ker te trte napada strupena rosa, moramo jih močno škropiti z modro galico. Pred mrazom se pa morajo osipati s prstjo. Neposredni producenti pa tudi iz družega uzroka niso za naše kraje. Njih vino ne ugaja našemu okusu. Naše vino bode pa le tedaj moralo konkurirati, če se bodo odlikovalo z okusom, kakoršnega vinski trgovci zahtevajo.

V Banatu ali na Laškem obdelovanje vinogradov pol manj stane in zatorej mi ne moremo dajati vina ta kup kakor ti kraji. Zato pa naše vino ne sme biti tako, kakor je v teh krajih.

Zato je pa bodočnost naših vinogradov odvisna najbolj od onih plemen ameriških trt, ki so porabne za podlage našim domačim trtam. Za take podlage so le take trte, katerim trtna uš nič ne škoduje in tudi niso občutljive v neugodnih razmerah. Same dajo le redko in le malovreden plod. Zato se pa morajo cepiti z našimi domačimi trtami.

Pisatelj priporoča vse vrste riparije, potem Solonis, Rupestris in Violla.

Knjižica potem nam pojasnjuje, kake pogoje zahteva, ta, kake ona ameriška trta. To je potrebno vedeti vinorejcem, ker on ne more še le delati poskusov. Tako izvemo iz knjižice, da Riparia zahteva ilovnato, srednje težka železna tla in zemljo kremenico. V belkasti apneni zemlji ne uspeva. Pri izberi posamičnih vrst riparije je dobro, ogibati se kolikor mogoče vrst z drobnimi mladikami in dolgimi členi. V mokri, premalo železni zemlji se pa te, tako jako uporni trte loti zlatenica in je v nekaterih letih pokonča. Solonis je za zemljo manj izbirčna nego Riparia, zlatenica se je ne prijemlje. Pri njenih koreninah, se navadno v veliki meri naseli trtna uš. Uš jej nič ne škoduje, ali vender ni dobro s to trto gojiti trtne uši same. Rupestris je dobra za peščena, suha apnena tla, ali vender je ž njo še nekoliko premalo skušenj. Violla je pa za kristalična tla. Ta trta tudi sama nekoliko rodi, če tudi njen plod ni posebno okusen, vender je boljše nego nič, dokler niso vse trte cepljene.

Posebno poučljiva so dalnja poglavja, ko nam pisatelj popisuje, kako se razmnožuje trte, kako se cepijo. Natančno so popisane ta toliko važna dela za vsacega vinorejca, ki hoče z vvedenjem ameriških trt ohraniti svoj vinograd. Ta oddelek knjige dičijo lepe podobe, ki pojasnjujejo to, kar se v knjigi razklada. Sestavki o pomnoževanju in cepljenju ameriških trt so glavno jedro knjižice. Gotovo bode vsak vinorejec z največjo zanimivostjo prečital te sestavke. Baš zaradi teh sestavkov mu knjigo posebno priporočamo. Res je kranjski deželni odbor že razdelil o tej stvari nekak pouk po deželi, ali vender bode vinorejec v tej knjigi mnogo novega in koristnega našel. Skušnje se množe.

V peti vrsti daje pisatelj svete, katere vrste evropskih trt naj bi najbolj cepil. V tem poglavju navaja več trt, ki so posebno priporočljive in kake pogoje, da zahtevajo. Iz tega zanimivega odstavka naj to le priobčimo:

I. Vrste, ki dajejo bela vina. 1.) Rudeči treminec zahteva močno gnojno zemljo in dolgo rez. Povprečno daje po 40 hl vina. Izvrstne kakovosti in vonjave z okolo 20 % sladkorja in 4 do 5 ‰ kisline.

(Konec prihodnjič.)

Kmetijske raznoterosti.

Na čem se spozna starost gosij in rac? Stare gosi imajo hrapove noge, močne peruti, debel, močen, neupogljiv kljun, debelejša peresa in debelo kožo, mlajše živali spoznamo po nežni koži pod perutmi in na koncih perutij. Mlade gosi se poznate ravno po teh znamenjih, kakor stare gosi. Kljun je pri mladi gosi v razmerji z glavo dosti daljši, kakor pri stari.

Ali čebela umrje, če zgubi želo? Dosedaj je bila občna razširjena misel, da čebela umrje, ako piči in vsled tega zgubi želo. Poljski čebelar Krasicki je pa o tem delal natančne poskuse. Prepričal se je, da je od 132 čebel, ki so piknile jih 52 zraven umrlo, drugih 80 je pa drugi dan ravno tako veselo okrog letale, kakor poprej. Krasicki iz tega sklepa, da v največ slučajih zgube želo, čebeli nič ne škoduje.

Poučni in zabavni del.

Potopisne črte.

Iz Ljubljane v Ljubljano.

Spisuje Jos. Levičnik.

(Dalje.)

Zapustivši Ogulin vozili smo se precej dolgo še poleg klekovega podnožja. Zemlja je koj za Ogulinom tako kultivirana, kakor kaj enakega nisem opazil ves čas od Karlovca do sem, pa tudi od tod naprej ne več. Na daljni vožnji se okolica zelo spreminja. Peljali smo se en čas ob rečici Dobri, dalje deloma po ožinah, deloma po bolj prijazni okolici, poslednjič nas je objela tema tunela Tičevo, in ko smo v gledali zopet beli dan, bili smo tudi kmala na postaji Gomirje. Bližnja vas enacega imena šteje nekoliko stotin stanovnikov grško-razkolnega veroizpovedovanja, katerih sprednike je bil leta 1600. general Lenković iz Korenice naselil le sem. Tu se nahaja tudi moški samostan enakega verstva. — In zopet smo odri nili naprej, vozili pa se po takih ožinah in tukavah, da sem se v živo spominjal onih besed, katere mi je govoril pred leti neki graničarski trgovec v Karlovcu. Ker je ravno tisti čas potoval neki visoki član preslavne cesarske rodbine po Granici, vprašal sem ga, so li lepe pokrajine ondi, kjer potuje omenjeni gospod. A dobil sem v odgovor: „E, gospodine, tam je vodil vrag svojo majko okrog“. Res, pred bi bila ta okolica za tacarja medveda, kot za bivališče ljudij. Poleg tesnih ožin smo prevozili tudi štiri manjše tunele, in poslednjič dospeli na postajo Vrbovsko. Ta kraj mi je mikalo poznati in videti, ker